

ALCHIMISTA (8) *sb m*

alchimista a. alchymista.

Pisane dużą literą 4 r.; oba a jasne.

sg N alchimista (4). ◇ D alchimiście (1). ◇ pl N alchimistowie (2). ◇ (lat) pl N alchimiste (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Człowiek zajmujący się alchemią, alchemik; chymista Mącz; alchimista, chemicus, chimista, chimesticae facultatis magister Cn (8) : Ten kamień [magnezję] alchimiſtowie dobrze znają. FalZioł IV 56c; Bo nalepſzy [brant] gdy ſie ſam/ pięknie poleruje/ Lepiej niż Alchimiſtá/ gdy gi przyfárbuie. RejZwierz 84v; Et Chymistae a Hermolao vocantur. Którzi ſie tym rzemieſłem [alchemią] obchodzą, Vulgo, Alchimiſtá. Mącz 7a; RejZwierc 97v; Naprzod pijánice/ gámraći/ myſliwcy/ s ptáki/ Alchimiſte/ y ci wſzyſcy ktorzy ſie lekkimi rzeczámí obieráią/ ci ſie nie godzą [ku sprawie wojennej] BielSpr 2v.

W przén (3) : Więc gdzieby ſie náydowáli tácy Alchimiſtowie ludzi/ iáko ſie náyduią czerwoných złotých/ mógl by to kto rozumieć/ żeſ w. m. fáłſzywy GórnDworz Q6; iż to [obzarstwo a opilstwo] ieſt práwy álchimiſtá ná ukrocenie tego fláchetnego klenotu żywotá człowieczego. RejZwierc 157v, 231v.

WG